

กลัวทุกข์

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสนฺโต

เทศน์พระ วันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๗

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

มา ตั้งใจฟังธรรมะ ธรรมะเพราะเราแสวงหา เราอยากได้สักธรรมๆ เราต้องทำภาวนะให้
สมกับสิ่งที่บรรจุสักธรรมนั้นได้ ในพระไตรปิฎกเห็นไหม เวลาโรงพิมพ์เขาพิมพ์มา หนังสือ
กระดาษมันสมกับหมึกกับแท่นพิมพ์นั้นออกมาเป็นหนังสือ เราไปศึกษาธรรมะอันนั้นเห็นไหม
ธรรมะอันนั้นเป็นธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่เราต้องการสักจะความจริงใจ
ต้องการสักจะความจริง สิ่งที่เป็นสักธรรม สักธรรมที่สัมผัสได้กับหัวใจที่เป็นธรรม

ถ้าหัวใจที่เป็นธรรมเห็นไหม หัวใจที่เป็นธรรม คุณสิ เราไปอยู่ที่ไหนก็แล้วแต่ ถ้าหัวหน้าที่
เป็นธรรมเห็นไหม หัวหน้าที่เป็นธรรมไม่ลำเอียงเพราะรัก ไม่ลำเอียงเพราะชัง ไม่ลำเอียงเพราะ
กลัวเขา กลัวคนโน้นว่าอย่างนี้ กลัวคนนี้ว่าอย่างนี้ ลำเอียงไปกับเขาหมด เพราะลำเอียงเห็นไหม
ถ้าเราไปอยู่กับหัวหน้าที่เป็นธรรม ถ้าหัวหน้าเป็นธรรมเราฝากชีวิตได้เลย ชีวิตนี้ยกให้เลย ท่าน
เป็นผู้นำเรา เราเดินตามท่านได้สบายเลย

สมัยที่หลวงตาท่านยังอยู่เห็นไหม เราไม่ต้องคิดอะไรเลย นี่ชงน่านำไป เราเดินตามไป
เลย เพราะว่าเราคิดเองไม่เป็น เราคิดเองไม่เป็น เราคิดเองไม่ได้ เราจะสร้างคุณงามความดี เรายัง
ค้นหาความดีเราไม่เจอเลย แล้วเรายังแบ่งแยกสิ่งใดเป็นความดี สิ่งใดเป็นสักจะ สิ่งใดเป็นสมมุติ
สิ่งใดเป็นสมุทัย เรายังแยกไม่ถูก ไปตามกระแสโลกนะ เวลาโลกเขา เขาฮือฮากันเห็นไหม ดัน
คนเสียทีหนึ่งก็คิดว่าสิ่งนั้นเป็นคนดี ที่นั่นมีคนไปเยอะ ที่นั่นมีคนนับหน้าถือตา นับหน้าถือตา
ใครเป็นคนนับหน้าถือตาละ ถ้าเราเข้าไปสัมผัส เรารู้ได้นะ

นี่เห็นใหม่ ถ้าหัวหน้าที่ดีไม่ล้มเอียงเพราะรัก ไม่ล้มเอียงเพราะชัง ไม่ล้มเอียงเพราะว่ากลัว เขา กลัวเขาว่า กลัวเขาตีเตียน ไปกลัวอะไร เพราะความกลัวไง เพราะความกลัวทำให้เราเคลื่อนไปจากความเป็นจริง เพราะความเป็นจริง ความเป็นจริงเราก็รู้ได้ เวลามันสุขมันทุกข์ในใจเรารู้ได้เห็นใหม่ แต่เพราะว่าเรากลัวเขา เรากลัวไปหมด ยิ่งผู้ที่ประพฤติปฏิบัติใหม่กลัวนักกลัวหนานะ กลัวอดกลัวอยาก กลัวอดกลัวอยากเพราะความกลัวไง

คูสิ ทางโลกเขา เวลาทางโลกเขานะ คนที่เขาทำอะไรไถนา เวลาเกิดภัยแล้งขึ้นมา เขาารู้เลยว่าถ้าเขาทำกิจกรรมของเขาไม่ได้ อนาคตของเขาๆ ต้องอดอยากแน่นอน ถ้าอดอยากแน่นอนเห็นใหม่ ถ้าเป็นรัฐสวัสดิการรัฐที่ดีเขาก็จะช่วยเหลือเจือจาน สิ่งที่ว่าคนที่เขารู้ถึงภัยพิบัติ เขาจะช่วยเหลือ เขาจะเจือจานเห็นใหม่ เราจะรู้เลยว่าเราจะอดเราอยากเพราะอะไร เราจะรู้ว่าเราอดเราอยากเพราะเราทำอะไรไถนาไม่ได้ ถ้าทำอะไรไถนาไม่ได้เราจะเอาอะไรกิน นี่มันอดอยากแน่นอน

เพราะคำข้าว กวฬิงการหารเห็นใหม่ ผัสสาหาร มโนสัญเจตนาหาร เวลาอาหาร อาหาร ๔ ในกำเนิด ๔ ใจ เราต้องเวียนว่ายตายเกิดอยู่แล้ว ถ้าเราไปกลัวอยู่สิ่งนั้น สิ่งนี้เรากลัว ถ้าเราประพฤติปฏิบัติเห็นใหม่ หลวงตาท่านพูดประจำ “อยากคุณักพระที่ประพฤติปฏิบัติดีแล้วไม่มีปัจจัยเครื่องอาศัย” ท่านอยากเห็นนัก อยากเห็นนักเห็นใหม่ เวลาท่านไป ไปดูตามวัดตามวา ดูตามวัดตามวาก็คอยไปเดือนึง คอยไปเดือน ไร่พวกเราก็กลัวอดกลัวอยาก กลัวทุกข์กลัวยาก กลัวว่ามันจะไม่ได้สมน้ำสมเนื้อใจ ก็กิเลสทั้งนั้น

ถ้าเราปิดทั้งหมดเลย เราปิดทั้งหมดเลย ความกลัวทำให้เสื่อม เราเสื่อมจากความเป็นจริง เสื่อมจากการกระทำของเราเห็นใหม่ เราไม่ต้องกลัวอดกลัวอยากกลัวทุกข์กลัวยากทั้งนั้น เราเอาความจริงของเรา ความจริงของเราเพราะเราพอใจเห็นใหม่ เราพอใจ เราลงใจแล้ว เราถึงได้มีการกระทำ ถ้ามีการกระทำนะ ทำตามความจริงของเรา นี่มีอำนาจวาสนาขนาดไหน เราทำตามอำนาจวาสนานั้น เวลามันจะขาดมันจะเงิน มันขาดเงินลงตรงไหน มันขาดเงินปัจจัยเครื่องอาศัย

แต่ถ้ามันเต็มเต็มด้วยศีล สมาธิ ปัญญาของเราละ ถ้าศีล สมาธิ ปัญญาของเราเต็มเต็มขึ้นมา สิ่งนี้มันมีคุณค่ามากเห็นใหม่ สิ่งนี้มีการกระทำ กระทำเพื่อหัวใจของเราเห็นใหม่ ถ้าทำ

เพื่อหัวใจของเรา ถ้าหัวใจมันสัมผัสแล้วมันออกมาจากใจ ออกมาจากใจ ถ้าออกมาจากใจเห็นใหม่ ทางวิชาการเขาเวลาเขาศึกษามาแล้วเขามีความรู้ของเขา เวลาเขาจะทำวิจัยเสียที่เขาค้นคว้า ๗ วัน ๘ วัน ทำวิจัยสรุปแล้วครึ่งชั่วโมง เวลาเขียนออกมาเป็นงานวิจัยได้ครึ่งชั่วโมงเห็นใหม่ จะเทศน์ว่าการค้นคว้าเต็มที่เลยเพื่อจะเอาอันนั้นเสนอเขา

แต่ถ้าเราประพฤติปฏิบัติขึ้นมาตามความเป็นจริงขึ้นมามันพร้อมเสมอไป มันพร้อมเสมอ มันออกมาจากใจ เพราะออกมาจากใจ ออกมาจากใจเพราะเหตุใด สิ่งที่เขาแสวงหากันอยู่นี้ เขาแสวงหาอะไร ศีล สมาธิ ปัญญา ปัญญามันเกิดมาจากไหน เพราะปัญญามันเกิดจากจิตเห็นใหม่ เกิดมาจากจิตมันเกิดเดี่ยวนั้น มันเกิดในปัจจุบันนั้น มันใช้ในปัจจุบันตลอดไป แล้วไม่มีวันจบวันสิ้น ถ้าไม่มีวันจบวันสิ้นแล้วไปกลัวอะไรล่ะ แต่ถ้าเป็นการศึกษา เป็นทางวิชาการเห็นใหม่ เราไปค้นคว้ามาจับต้นชนปลายให้ได้ เรียบเรียงให้มันลงกันให้ได้ แล้วเอามาเป็นงานวิจัยได้ครึ่งชั่วโมงหามา ๗ วันกว่าจะสรุปลงได้

แต่ถ้าเป็นความจริงนะ มันชนเดี่ยวนั้น ชนเดี่ยวนั้นคือคำถามเดี่ยวนั้น คือสิ่งที่เกิดขึ้นเดี่ยวนั้น มันตอบออกมาเดี่ยวนั้น ถ้าตอบออกมาเดี่ยวนั้นมันเกิดมาจากไหน มันเกิดมาจากใจนี้ แล้วเราแสวงหาสิ่งนี้ เราแสวงหาความจริง ความจริงที่อยู่กับเราๆ แต่เห็นใหม่ คุณลักษณะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอก “พระอาทิตย์เวลาเมฆหมอกมันปิดบัง แสงมันส่องไปไม่ได้” หัวใจของเราเห็นใหม่ สัจจะความจริง สิ่งนี้สิ่งที่เป็นสัจจะความจริงคือพุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน มันเศร้าหมองไปไง มันเศร้าหมองไปด้วยความรู้สึกนึกคิดของเรานี้

ความรู้สึกนึกคิดของเราเห็นใหม่ ความรู้สึกนึกคิดของเรานี้มันมีวิชา อวิชามันสวย อารมณ์ สวยแล้วก็ เป็นความคิด พอความคิดขึ้นมามันทำให้สั้นไหวแล้ว เรานี้สั้นไหวไปหมดเลย เราไม่มีจุดยืนอะไรเลย ไหลไปตามความรู้สึกนึกคิด นี่ใจมันก็เหมือนเมฆหมอกที่มาปิดบังพระอาทิตย์ แสงแดดนี้มันจะไป มันจะปกคลุมไปเสมอภาค มันส่องไปเสมอภาคไม่มีบ้านไหน คนรวยคนจน ไม่มีแบ่งแยกใครทั้งสิ้น ส่องแสงไปโดยความเสมอภาค แต่มันไปโดนบังโดยเมฆหมอกเห็นใหม่ เพราะเมฆหมอก ที่ไหนมีเมฆหมอกเมฆหนาต่างๆ บรรยากาศทำให้แสงนั้นมันไปไม่ได้

นี่ก็เหมือนกัน พุทธะ ปฏิสนธิจิตของเรา สิ่งนี้มันเป็นตัวกำเนิดเลยเห็นใหม่ ว่ามนุษย์เกิดจากอะไร ปฏิสนธิจิต ปฏิสนธิจิตเกิดในไข่ ในน้ำคร่ำ ในโอปปาติกะ กำเนิด ๔ มันเวียนว่ายตายเกิด มันปฏิสนธิจิต จิตนี้ปฏิสนธิมันสนธิมาเกิดมาเป็นเรา เราเกิดเป็นเราเห็นใหม่ เกิดเป็นเทวดา อินทร์ พรหมเป็นทิพย์ มาเกิดเป็นเราเราก็มีธาตุ ๔ และชั้น ๕ มีความรู้สึกนึกคิด ความรู้สึกนึกคิดมันนึกคิดไปด้วยอวิชชา อวิชชาคือความไม่รู้ใจ ไม่รู้แล้วคิดได้ยังไง ไม่รู้พลังงานมันก็คิดใจ

คูลี เวลาไฟรั้ว มันก็ไม่ว่ามันมีไฟไปจับมันก็ตาย เวลาลัดวงจรมันมีไฟหรือเปล่านั้น มันลัดวงจรไปจับมันก็ตายทั้งนั้น นี่ก็เหมือนกัน ความรู้สึกนึกคิดถ้าไม่รู้ๆ ไม่รู้คิดได้ยังไง ก็มันคิดของมันโดยสัญชาตญาณมันเป็นอย่างนี้ มันเป็นอย่างนี้ขึ้นมา แล้วเราจะเอาความจริง ความจริงนี่คือต้นเหตุ แล้วต้นเหตุของเราจะ ถ้าทำความสงบของใจเข้าไปได้ เราก็จะมีโอกาสเข้าไปแก้ไข เราแก้ไขด้วยฝึกหัดด้วยเกิดศีล สมาธิ ปัญญา เป็นความจริงของเรา นี่เราต้องการสิ่งนี้

แต่เวลาเราบวชมาเห็นใหม่ เราเกิดมาเป็นมนุษย์ พบพระพุทธศาสนา เรามาบวชเป็นพระ เรามาบวชเป็นพระนี่สมมุติสงฆ์ มันสมบรูณ์มันเป็นพระอยู่แล้ว สมบรูณ์ในสมมุติสงฆ์เห็นใหม่ นี่สมบรูณ์ในธรรมวินัย เป็นอุตติจตุตถกรรมมาสมบรูณ์ สมบรูณ์ขึ้นมามันบวชที่ร่างกายนี้ บวชที่ร่างกายมันเป็นโอกาสของเราไง โอกาสของเรา เราได้มาบวชแล้วเราได้มาศึกษา เวลาศึกษาแล้วบวชเป็นประเพณีเห็นใหม่ เราไปศึกษาๆ ประเพณีวัฒนธรรม พอสึกออกมาแล้วเป็นทิด เป็นบัณฑิต บัณฑิตเพราะอะไร

เพราะเข้าใจประเพณีวัฒนธรรมในชาวพุทธศาสนา คนที่บวชเรียนแล้ว สึกไปแล้วเห็นใหม่ เขาอาราธนาศีลได้ เขาอาราธนาธรรมได้ เวลาพิธีกรรมในศาสนาเขาเข้าใจได้ แล้วศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทิศทั้งหมดเห็นใหม่ ทิศเบื้องลง ทิศเบื้องล่างเห็นใหม่ นี่การบริหารทิศ สึกไปแล้ว ชีวิตเห็นใหม่ มิตรแท้ มิตรเทียม คนเทียมมิตร ศึกษาได้ด้วย การบวชเรียน บวชเรียนมาเป็นบัณฑิตเพื่อประคองชีวิตนี้ให้มีคุณธรรม นั่นเขาบวชตามประเพณี

แต่ของเราบวชขึ้นมา เราเป็นสมมุติสงฆ์ บวชมาเพื่อจะศึกษาในการประพฤติปฏิบัติให้ตามความเป็นจริง ถ้าศึกษาในการประพฤติปฏิบัติตามเป็นจริงเห็นใหม่ สิ่งที่เราศึกษามาเห็นใหม่ นักธรรมตรี นักธรรมโท นักธรรมเอก ศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามา ศึกษามาแล้วเพื่อประพฤติปฏิบัติ ของเราเราบวชมาแล้ว เราบวชมาเป็นพระกรรมฐาน เราบวชามีครูบาอาจารย์วางข้อปฏิบัติเอาไว้แล้ว

ในข้อวัตรปฏิบัติเห็นใหม่ ข้อวัตรปฏิบัติขึ้นมา สิ่งใดกระทำแล้วแต่มนโกรรมเป็นจิตเริ่มต้น มันต้องมีความรู้สึกนึกคิดขึ้นมา มันมีการกระทำ สิ่งที่มีการกระทำ ถ้ากระทำไปโดยมักง่าย กระทำโดยไม่มีสติปัญญามันก็ทำไปโดยสักแต่ว่า ทำสักแต่ว่าเหมือนเครื่องจักร เครื่องจักรเห็นใหม่ หุ่นยนต์มันทำตามหน้าที่ของมัน หุ่นยนต์เขาตั้งโปรแกรมให้ทำอย่างนั้น นี่เหมือนกัน เราเกิดมาเป็นมนุษย์ หนังสือธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าข้อวัตรปฏิบัติขึ้นมาแล้ว เราก็ทำของเราเป็นเหมือนหุ่นยนต์ๆ

แต่ถ้าเรามีสติปัญญาเห็นใหม่ มันไม่ใช่หุ่นยนต์ มันมีความรับผิดชอบ มันมีความรู้สึกนึกคิด ครูบาอาจารย์ที่ท่านประพฤติปฏิบัติมาท่านมีครูบาอาจารย์ของท่าน ครูบาอาจารย์ของท่านให้ข้อธรรมะเห็นใหม่ ด้วยความเคารพด้วยความบูชา จะแทนคุณๆ จิตใจมันฟัง มันฟัง มันฟังมันระลึกนะ ทั้งๆ ที่เราเองมีวิชา อวิชาหมายความว่ามันไม่รู้จริง ไม่รู้จริงตามสัจจะ แต่รู้จริงด้วยความจำ เราไปรู้มา เราศึกษามา เรามีข้อมูลของเรา เรามีข้อมูลของเราแล้วเราก็นึกว่ามาด้วยปัญญาของเรา ด้วยความขวนขวายของเรา เราว่าสิ่งของเราถูกต้อง ถูกต้อง อวิชา แต่เวลาครูบาอาจารย์ท่านประพฤติปฏิบัติขึ้นมาของท่านเป็นความจริง ความจริงของท่าน อวิชามันเป็นเปลือก เห็นใหม่ คุณติ เราไปซื้อของมามันมีบรรจุภัณฑ์มา เรากินใหม่ เราไม่ได้กินหรอก เราแกะทั้งหมด เราต้องเอาเนื้อในมัน

นี่ก็เหมือนกัน ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกวิธีการๆ ค้นหาเอาหัวใจเราๆ แต่หัวใจเรามันจะเข้าไปสู่หัวใจเราได้ยังไง ถ้ามันไม่มีข้อวัตรปฏิบัติมัน ไม่มีวิธีการเข้าไปหามัน เห็นใหม่ มันส่งออก มันส่งออก ความคิดมันส่งออกหมด เพราะความคิดๆ ความคิดนี้มันส่งออกมา แล้วมันส่งออกมาโดยอวิชาด้วยนะ โดยอวิชาแล้วยังบังเงาอีกนะ ไปแอบอ้าง

ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่าเป็นสมบัติของเราอีกด้วยนะ แล้วปฏิบัติไปปฏิบัติไปก็ล้มเหลว ล้มเหลวนะ ทำสิ่งใดไปก็ขาดตกบกพร่อง ว่าจิตมันสงบมันก็ไม่สงบสักที ถ้าจิตมันสงบแล้ว มันเคยได้เห็นร่องเห็นรอยแล้วจับผลัดจับผลูเห็นไหม

ถ้าเป็นครูบาอาจารย์ของเราจะ ท่านจะบอกเลย “ให้ทบทวน” คำว่าทบทวนนี่การกระทำของเรา เห็นไหม ถ้าทบทวนการกระทำของเรามันขาดตกบกพร่องได้ยังไง ทำแล้วทำไมมันไม่ได้ตั้งใจเรา ถ้าไม่ได้ตั้งใจ เพราะตั้งใจเรามีเป้าหมาย แล้วทำไมมันสู่เป้าหมายนั้นไม่ได้ล่ะ ถ้ามันสู่เป้าหมายไม่ได้มันต้องมีเหตุลึ ต้องมีเหตุเห็นไหม

หนึ่ง สติของเราไม่สมบูรณ์พอ

คำบริกรรมเราไม่ต่อเนื่อง

แล้วถ้าสติของเราสมบูรณ์พอ คำบริกรรมเราต่อเนื่องทั้งหมด แล้วทำไมมันยังเป็นไปไม่ได้ล่ะ แล้วเป็นไปไม่ได้ เขาพูดแล้ว สติของเรา ถ้าดูสติของเรา สติของเราเราก็สมบูรณ์ทุกอย่าง สมบูรณ์หมดแล้ว แล้วมันเป็นไปไม่ได้ มันจะเป็นไปได้อย่างไรต่อ เห็นไหม มันก็ต้องเรื่องบารมีแล้ว นี่บัว ๔ เหล่า บัว ๔ เหล่า คุณสิ บัวได้น้ำมันไม่เคยพ้นจากได้น้ำมาเลย มันเป็นอาหารของสัตว์น้ำ มันไม่พ้นขึ้นมา แล้วถ้าบัวปริมน้ำล่ะ บัวพ่นน้ำล่ะ แล้วบัวปริมน้ำ บัวพ่นน้ำ เห็นไหม คุณปปาภิญญา ปฏิบัติที่ปฏิบัติได้ง่ายรู้ง่าย เขาทำยังไงมา เขาสร้างของเขามาไง

ดูสายบัวมันคนละพันธุ์เห็นไหม เวลามันอยู่น้ำตื้นน้ำลึกมันก็พัฒนาการของมัน วิวัฒนาการของมันเพื่อจะชูช่อให้พ่นน้ำให้ได้ มันก็วิวัฒนาการของมันเห็นไหม นั่นมันเป็นพืช เป็นสิ่งที่มีชีวิต องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นบุคลาธิษฐานเปรียบเทียบเท่านั้น แต่ใน วัฏฏะ ในเวียนว่ายตายเกิดของเรามันเป็นเพราะเหตุใด มันเป็นเพราะอะไร มันมีสิ่งใดมาปิดบัง หัวใจเห็นไหม เพราะสิ่งที่ทำมา มันทำให้ที่ว้าจรีต จรีตของมันเป็นอย่างนั้น

แล้วพอจรีตของมัน นี่พละกำลังของใจ ถ้าใครมีอำนาจวาสนามา มันจูดขึ้นที่ดี จูดขึ้นที่ดี เห็นไหม คุณองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสิ เวลาคันคว้าอยู่มีเป้าหมายนะ ไปศึกษากับอุทก

คาบส ออาหารคาบสเห็นใหม่ เขอมีความรู้เสมอเรา คูติเวลาอาจารย์บอกอ่ามีความเสมอกัน เก่งเหมือนเรา คนเราด้วยการยกย่องสรรเสริญนั้นทำไมไม่ลอยฟองไปกับเขา ไม่ลอยฟองไปกับเขามันเพราะวัดด้วยปัจจัยตั้ง วัดด้วยวิญญูชน วัดด้วยความเป็นจริง มันไม่ใช่ มันไม่ใช่ มันไม่ใช่

ถ้ามันไม่ใช่เห็นใหม่ ลา ลาท่านชะ แล้วคั่นคว่าเอง คั่นคว่าเอง ไปไหนไม่รอดเห็นใหม่ ถึงต้องมากั่นคว่าเอง มากั่นคว่าตั้งแต่ระลึกย้อนกลับไปตั้งแต่โคนต้นหญ้า สิ่งทีโคนต้นหญ้านะ เวลาพระเจ้าสุทโธทนะพาไปแรกนาขวัญเห็นใหม่ เวลากำหนดเอง กำหนดอานาปานสติกำหนดลมหายใจเข้าลมหายใจออก ความสิ่งนั้นจิตที่มันสงบจริง สัมมาสมาธิมันฝังใจมาขนาดนั้น มันฝังใจมานะ แล้วไปศึกษามา ไปคั่นคว่ามาชะทั่วเลย ไปทางนะ ไปทางอภิญญา ไปทางโลกๆ ไปทางโลกมันมีกำลังของมันแต่มันไม่กลับเข้ามาสู่ใจ กลับเข้ามาสู่สัมมาสมาธิ กลับมาสู่สติจิตกลับมาเพื่อชำระล้างกิเลส มันส่งออกไป แล้วก็มีการยกย่องนับหน้าถือตากันไปอย่างนั้นเห็นใหม่ แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม้อะ

นี่พูดถึงพละ พูดถึงกำลังของใจ คนทีมีอำนาจแถมมีจุดยืนเห็นใหม่ มันไม่ไหลไปกับโลก มันไม่ไหลไปกับการยกย่องสรรเสริญ มันไม่ไหลไปแม้แต่ครูบาอาจารย์ยกย่อง ฉะนั้นสิ่งทีกำลังๆ มันวัดกันอย่างไร แล้วเวลาเราย้อนกลับมาทีใจเราใจ ใจเราเราก็บอก เอ้า เราก้ทำปฏิบัติแล้ว เราก้ถูกต้องดีงามของเราแล้ว เราก้ทำแล้ว

ถ้าทำแล้วมันมีกำลังมามันต้องทำได้ แล้วถ้าไม่มีกำลังมา ไม่มีกำลังมาเห็นใหม่ หลวงตา ท่านพูดบ่อย แม้แต่คนเราเริ่มสนใจเรื่องการประพฤติปฏิบัตินั้นก็มีความเชื่อแล้ว ถ้าไม่มีวาสนาจะคิดอย่างนั้นหรือ คูติ เขาทำงานกัน เขาทุกข์เขายากกัน เขาทำงานกัน เขาทุกข์เขายากของเขา เขาก็จะหาความสุขของเขา แล้วเรา เรามาเนีย เรามาทรมาณตน มันไม่ทุกข์ไม่ยากหรือ เวลาทรมาณตนเห็นใหม่ บอกอ่าทำสิ่งใดแล้วมันก็ไม่ประสบความสำเร็จ ทำสิ่งใดมันไม่ลงเห็นใหม่

ถ้ามันไม่ลงเห็นใหม่ อดนอนผ่อนอาหารเลย มันก็สวนกระแสโลก กระแสโลกของเขา เขามีกินอิมนอนอุ่นนั้นถึงเป็นความสุข กินอิมนอนอุ่นมันเป็นเรื่องความปรารถนานะ คูติ รัฐบาลทุกรัฐบาลถ้าทำให้ประชาชนมีอยู่มีกินรัฐบาลนั้นก็มั่นคง รัฐบาลไหนก็แล้วแต่ถ้าทำให้

ประชาชนออกอยากปากแห่งรัฐบาลนั้นอยู่ไม่ได้หรอก การกินอ้วนนอนอุ่นมันเป็นเรื่องพิสูจน์ มัน
เรารู้กัน โดยสัญชาตญาณเลยว่าสิ่งนั้นเป็นความสุขความดีงาม

แล้วกินอ้วนนอนอุ่น คุณติ เราบิณฑบาตมา คุณอาหารดี จะกินขนาดไหนก็ได้ จะเสวยสุข
ยังงี้ก็ได้ มันอยู่ที่การเราควบคุมตัวเราเองไง ถ้าเราควบคุมตัวเราเองนะ กินอ้วนนอนอุ่นแล้ว แล้ว
ภาวนามันเป็นผลใหม่ แล้วนั่งสมาธิภาวนาไปเรารู้ มันสัปหงกโง่งวงเพราะเหตุใด ครูบา
อาจารย์ท่านประพฤติปฏิบัติมาแล้ว เรามีครูมีอาจารย์ที่ท่านใช้ชีวิตเห็นใหม่ หลวงปู่เสาร์ หลวง
ปู่มั่น แล้วครูบาอาจารย์เป็นช่วงชีวิตๆ มา ปฏิบัติมา สามสี่ช่วงชีวิตคนมันพิสูจน์กันมาแล้ว

กินอ้วนนอนอุ่นนั่นมันหมู หมูเขาเลี้ยงขุนเอาไว้ ขุนเอาไว้เชือด เอาไว้เชือดเพื่อเอาเป็น
อาหาร แล้วเราจะมีข้อปฏิบัติแบบหมูใช่ไหม แล้วเราก็มารู้ใจกัน โอ้ เรามีความสุข เราปฏิบัติ
ปฏิบัติชอบ โอ้พวกนั้นพวกอวดดีกลมถ่านุโยค พวกนั้นมีแต่ความทุกข์ความยาก ชีวิตไม่มี
ความเห็นไม่มีความสุขอะไรเลย มีแต่ความทุกข์ความยาก

ก็เกิดมามันก็ทุกข์ ๘ เดือนนอนในกรรมมันทุกข์ใหม่ แล้วมันทุกข์มาทั้งนั้น แล้วเวลา
เนี่ยมันจะพ้นจากทุกข์ เกลือจิ้มเกลือ จิตแก้จิต ถ้าเราเอาจิตแก้จิตแล้วจิตอยู่ไหน เราหาจิตไม่เจอ
เห็นใหม่ แล้วเราก็ก้าวไปหมดเลย ทำสิ่งใดก็พวาไปหมดเลย ไม่กล้าทำอะไรจริงจังสักอย่างหนึ่ง

แต่ถ้ามีครูบาอาจารย์ล่ะ ครูบาอาจารย์ท่านทำของท่านมาแล้วท่านห่วงไปกับสิ่งใด
กระแสโลกมันจะแรงขนาดไหนนั้นก็กระแสโลก กระแสโลกโลกเป็นใหญ่ใช่ไหม ถ้าโลกเป็น
ใหญ่ เราจะออกจากโลกได้ยังไง ธรรมเป็นใหญ่ดี ถ้าธรรมเป็นใหญ่แล้วธรรมอยู่ไหน ธรรมเป็น
ยังไง อะไรเป็นธรรม สติธรรม สมาธิธรรม ปัญญาธรรม ถ้าสติธรรม สติธรรมตัวจริงมันเกิด
ขึ้นมา มันหยุดหมดคนนะ ถ้าเรามีสติสัมปชัญญะนะ สิ่งที่มีมันแผดเผาในใจมันหยุดได้หมดเลย

หลวงตาพูดบ่อยมากกว่า “ฝ่ามือสามารถกั้นน้ำทะเลได้”

คุณติ คลื่นสินามิมันกวาด มันกวาดเป็นเมืองๆ ไปเลยเห็นใหม่ เวลาคลื่นสินามิมา คลื่นมัน
ใหญ่ขนาดนั้นแต่ฝ่ามือมันกั้นได้ยังไง ฝ่ามือนี้กั้นคลื่นได้ทุกอย่างเลย ฝ่ามือไง สติไง คลื่นมันก็

คือคลื่นทะเลไซ้ใหม่ คลื่นมันก็อยู่ที่พลังงาน เวลาคลื่นเวลาแผ่นดินไหวมันมากน้อยแค่ไหน คลื่นเล็กคลื่นใหญ่นั้นเป็นที่คลื่นไซ้ใหม่ ความคิด อารมณ์ อารมณ์ที่มันเกิดขึ้นกับหัวใจ สิ่งที่มัน พัดหัวใจมันทำความทุกข์ยากอยู่เนี่ย ถ้าสติมันทันขึ้นมามันยับยั้งได้หมดเลย มันยับยั้งคลื่น ฝ่า มือนี้สามารถยับยั้งคลื่นได้หมดเลย ถ้าทำความเป็นจริงแล้วพิสูจน์ มันจริงหรือเปล่า

อันนั้นมันเป็นของครูบาอาจารย์ไง ของครูบาอาจารย์ท่านยืนยันไง ยืนยันเห็นใหม่ หลวงตาพูดบ่อย “หมูกณะให้จำไว้นะ ที่เวลาผมเทศน์แล้วปฏิบัติมาถึง เวลาผมตายไปแล้วก็จะมา กราบศพ” ผมตายไปแล้วเพราะอะไร เพราะท่านเทศน์เอาไว้ ท่านพูดเอาไว้ เวลาหลวงตาท่าน ประพฤติปฏิบัติขึ้นมา เวลาท่านบรรลุนิพพานขึ้นมาเห็นใหม่ เวลาไปกราบองค์สมเด็จพระ สัมมาสัมพุทธเจ้าท่านรู้ด้วยไฉน ท่านรู้ไฉน มันกราบด้วยความซาบซึ้ง องค์สมเด็จพระ สัมมาสัมพุทธเจ้านิพพานไปแล้วสองพันกว่าปีนะ สองพันกว่าปี เราเข้าไปรู้ไปเห็น เรายังซาบซึ้ง ได้ขนาดนั้น

นี่ก็เหมือนกัน ถ้าทำจริงความจริงมันเป็นความจริง ถ้าใครเดินสู่วรรณความจริงนั้น มัน ต้องเข้าสู่ความจริงนั้น แต่ถ้าเราเดินเข้าสู่ความจริงอันนั้นไม่ได้ แล้วเรายังมากลัวของเราอยู่ ใจ กลัวทุกข์กลัวยาก กลัวร้อยแปดพันเก้า ความกลัวทำให้เสื่อม เพราะความเสื่อมเห็นใหม่ เวลาทาง โลกเขา เขากลัวของเขา ใจนั้นเป็นวัตถุนะ เวลาเขากลัวของเขา เขาแตกตื่น หนีภัย หนีภัย หนีภัย ของเขา แล้วหนีภัยของเขา หนีภัยแล้วถ้ามีการช่วยเหลือ มีการอพยพเขาก็หนีภัยของเขาได้

แต่ของเรา เราจะหนีภยันตรายไม่ได้ ถึงเวลาแล้วชีวิตนี้มีการพลัดพรากเป็นที่สุด เราจะหนี ไปไหน เราจะไปกลัวใคร เราเผชิญหน้ากับความจริงสิ เราจะเผชิญหน้ากับพญามาร เราต้อง เผชิญหน้ากับพญามาร เห็นใหม่เราต่อสู้กับพญามาร ถ้าเราไม่ต่อสู้ เราไม่ค้นคว้า เราไม่ใช่ปัญญา เราจะชำระล้างได้ยังไง

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอนาคตังส ญาณนะ รู้ไปหมดนะ แล้วบอกไว้เลยนะ อย่าทำร้ายกัน อย่าเบียดเบียนกัน สัพเพ สัตตา สัตว์ ทั้งหลายเป็นเพื่อนเกิดแก่เจ็บตายด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น จงเป็นสุขเป็นสุขเถิด จงเป็นสุขเป็นสุข

เถิด อย่าได้เบียดเบียนซึ่งกันและกันเลย เขามีทุกข์ เขามีเวรมีภัยขนาดไหน นั่นมันเป็นเวรกรรมของเขา เขาได้สร้างของเขา

แต่ของเราละ ของเราเห็นใหม่ เวลาของเรา สิ่งที่ต้องศรัทธาพระเจ้าผู้ทำนบอภิวินัย “การฆ่ากิเลสนี้ประเสริฐที่สุด” เพราะการฆ่ากิเลสมันไม่ได้ทำร้ายใครเลย มันทำร้ายมารของเรา มันทำร้ายกิเลสตัดความทะยานอยากของเรา ชำระล้างในใจของเรา มันเป็นประโยชน์กับเรา มันเป็นเรื่องของเรา มันเป็นเรื่องระหว่างความคิดความชั่วในหัวใจของเรา มันไปเกี่ยวกับใคร

แต่เรื่องของคนอื่นเห็นใหม่ เป็นสุขเป็นสุขเถิด อย่าได้เบียดเบียนซึ่งกันและกันเลย ขอให้ เป็นสุขเป็นสุขเถิด เราไม่ไปยุ่งอะไร เราไม่เบียดเบียนเขา เราไม่ได้ไปทำลายเขา เราส่งเสริมเขา ถ้าเป็นหมู่คณะกัน ถ้าใครประพฤติปฏิบัติเราเปิดช่องทางให้เขา ใครปฏิบัติอยู่มีสิ่งใดที่เราช่วยเหลือกิจการได้เราจะช่วยเหลือกิจการเขา เห็นใหม่ขอให้เขาประสบความสำเร็จ ขอให้เขามีความสุข ขอให้เขาได้มีดวงตาเห็นธรรม ขอให้เขามี ขอให้เขา ขอให้เขา ขอให้เขาเพื่ออะไร

เพราะอะไร ถ้าสังคมมันร่มเย็นเป็นสุขเราก็ได้ประพฤติปฏิบัติใช้ใหม่ ถ้าเราจะปฏิบัติของเราละ เราก็อยากได้อย่างนี้ เราก็อยากได้ เวลาเราปฏิบัติเราก็ต้องการความสงบสงัดเห็นใหม่ เราทำสิ่งใดถ้ามีอะไรขาดตกบกพร่อง ถ้าสิ่งใดมีคนช่วยเหลือกิจการเห็นใหม่ มีสิ่งใดขาดตกบกพร่องเขามาเติมให้เต็ม เราก็อนุโมทนา เราก็พอใจกับเขา เราพอใจกับเขา เราชำระล้างกิเลสเห็นใหม่

ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอก “ตัดป่าหมดโล่งเตียนเลย แต่ไม่ได้ตัดไม้แม้แต่ต้นเดียว” เห็นใหม่ นี่การชำระล้างกิเลส การฆ่ากิเลสเพราะกิเลสเป็นนามธรรม กิเลสเห็นใหม่ มันมีปุ่ มียา มีตา มียาย มีลูกมีหลาน เราเลาะ เราพยายามต่อสู้ไปต่อเนื่อง เริ่มต้นเห็นใหม่ ป่า หลงป่านะ เราเข้าป่าเราหลงป่า ป่ารกชัฏ เราไม่มีทางออก แล้วไม่รู้จะไปทางไหนนะ เราไปไม่ถูก หลงป่าๆ หลงทิศๆ ก็จับต้นชนปลายไม่ได้ ไม่รู้จะไปทางไหน

นี่ก็เหมือนกัน เวลาเราจะประพฤติปฏิบัติขึ้นมา หัวใจเราดิบดีๆ นี่หลงป่า ป่ารกชัฏป่า
กิเลสไป ปากิเลสแล้วก็ไปกลัวมันไป ปากิเลสแล้วก็ตื่น ตื่นกลัวไปหมดเลย ตื่น ความตื่นทาง
โลกเขามีภัยจริงๆ มันเป็นทางสติที่เขาเก็บไว้แล้วว่าถ้ามันมีภัยพิบัติอย่างนั้นมันจะเกิด
ทุกข์ภัยก็จะอดอยาก อดอยากปากแห้ง เขากลับเขาต้องมีหน่วยบรรเทาสาธารณภัย เขาต้องม
ความมั่นคงทางอาหารของเขาเพื่อประโยชน์เห็นไหม นี่ปัญญาของโลก ปัญญาที่เจริญของโลก
ปัญญาของโลกเห็นไหม

แต่การเวียนว่ายตายเกิดผลของวิญญูะ ปัญญาของธรรม ถ้าไม่มีดวงตาเห็นธรรมมันจะรู้
อย่างนี้ไม่ได้ มันจะรู้เรื่องอย่างนี้ไม่ได้ ถ้ามันจะรู้เรื่องอย่างนี้เห็นไหม เราต้องมีสติมีปัญญา คำว่า
“มีสติมีปัญญานะ” นี่เก็บเล็กผสมน้อยนะ เวลาหลวงปู่มั่น หลวงปู่มั่นท่านเป็นพระอรหันต์ ถ้า
เป็นพระอรหันต์เขาเรียกสติวินัย สติวินัยเพราะมันสติสมบูรณ์ตลอด เรื่องเจตนาทำความผิดไม่มี
ฉะนั้นมันเป็นปาปมุตติ ปาปมุตติคือไม่มีอาบัติ ท่านยังเก็บหอมรอมริบ

หลวงตาท่านชมบ่อยมากกว่า “หลวงปู่มั่นเป็นพระอะไรๆ หลวงปู่มั่นเป็นพระอรหันต์นะ”
ถ้าเป็นพระอรหันต์แล้วมันเหนือโลก มันไม่มีสิ่งใดในหัวใจแล้ว แต่ทำไมท่านยังต้องดำรงธาตุ
ขันธเป็นแบบอย่างของเราล่ะ ท่านทำทุกอย่างเพื่อเป็นคติเป็นแบบอย่างเห็นไหม ถ้าเป็นคติเป็น
แบบอย่าง เราดูสิ่งนั้นเรามองสิ่งนั้นๆ แล้วเอามาเตือนตัวเราใจ เตือนตัวเราๆ เพราะอะไร เพราะ
ท่านทำของท่านจนถึงที่สุดแห่งทุกข์ ท่านยังทำเป็นคติเป็นแบบอย่าง ถ้าแบบอย่างนั้นแสดงว่า
มันต้องมีคุณค่า มันต้องมีคุณค่าสิ

แต่ของเรา เราขาดอะไรไม่ได้เลย กลัวไปหมด กลัวทุกข์กลัวยาก กลัวอดกลัวอยาก กลัว
ลำบากลำบาก ไปกลัวมันทำไมๆ มันก็เรื่องของเราทั้งนั้น ถ้าจิตใจมันเบิกบานนะ จิตใจมันพร้อม
นะ มันจะไปทุกข์ไปยากตรงไหน เวลามันนิ่งไปมันก็เกิดเวทนาแน่นอนอยู่แล้ว แล้วถ้าเวทนา
อย่างนี้เห็นไหม เวลามันสุขเวทนาทำไมพอใจกับมัน ถ้ามันเกิดทุกข์เวทนา ทุกขเวทนามันมาจาก
ไหน เวลาไม่นิ่งไม่เดินมันมาจากไหน เวลามันนิ่งมันเดินแล้วมันมาๆ

ก็มีสติปัญญาไล่ต่อกันไปสิ มีปัญญาแยกแยะมันไปสิ เวลาพิจารณาเวทนาจนมันปล่อย
เวทนาไปแล้วเวทนามันไปไหน ทำไมเดินจงกรมด้วยกัน นั่งสมาธิเหมือนกัน เวลาจิตมันไม่ลง
มันทุกข์มันยากนัก เวลามันลงขึ้นมาทำไมมันปลอดภัยไปรงขนาดนี้ ทำไมมันตัวเบาขนาดนี้ เวลา
เดินไปเหมือนมันลอยไปลอยมาอยู่อย่างนี้ เวลาจิตมันดับจากอารมณ์นี้ มันดับจากอารมณ์มัน
เด่นในตัวของมัน มันเด่นขึ้นมา

เวลาเราไปเจอหัวใจของเราเอง ไปเจอสิ่งจะความจริงขึ้นมาแล้วมันมหัศจรรย์ขนาดไหน
แล้วมันจะไปรื้อค้นที่ไหนถ้ามันรื้อค้นที่กลางหัวใจ มันไม่ต้องไปรื้อค้นในตำรับตำรา ไม่ต้องไป
รื้อค้นจากพระไตรปิฎก มันรื้อค้นจากหัวใจ

ศึกษามาทำอะไรก็ไม่รู้ ศึกษานะเป็นปริยัติ มันไม่เป็นความจริงขึ้นมาได้ มันจะเป็นความ
จริงขึ้นมาได้จากการเดินจงกรม จากการนั่งสมาธิภาวนา แล้วมันเด่นขึ้นมากลางหัวใจ มัน
มหัศจรรย์ขนาดนี้ แล้วเวทนามันไปไหนล่ะ เวลานั้นสมาธิเดินจงกรมเวทนาไปไหน ทำไมมัน
พ่องแผ้วขนาดนี้ ทำไมมันมหัศจรรย์ขนาดนี้ แล้วมหัศจรรย์เห็นไหม ถ้าไม่มีวิฤติภาวะมันก็หลุด
ไม่หลุดมือคือมันเลื่อมไป จับไม่ได้ จับต้องไม่ได้ ผ่านมา ผ่านมาแล้วก็ผ่านไป แล้วทำยังไง

ครูบาอาจารย์ท่านถึงสอนไป สอนให้ชำนาญในวสี ชำนาญในวสีทำชำนาญในเหตุใน
ชำนาญในการเข้าใจ อารมณ์ที่เป็นอย่างนี้ทำยังไง เริ่มต้นเห็นไหมกลัวไปหมด ล้มลุกคลุกคลาน
ไปหมด แล้วเวลามีสติปัญญาต่อสู้กับมัน เข้มแข็งขึ้น เข้มงวดกับตนเองดีขึ้น จนจิตมันมีหลักมี
เกณฑ์ขึ้น จนนั่งสมาธิภาวนาจิตมันสามารถสงบได้ดีขึ้น

ถ้าดีขึ้นเห็นไหม แล้วพอดีขึ้นแล้วมันหลุดไม่หลุดมือไปเราจะทำยังไงต่อเนื่องไป เห็น
ไหม เราก็เริ่มต้นจากที่มันอ่อนแอ จากที่มันมีแต่ความตกอกตกใจ ที่มันมีแต่ความกลัวไปทุกๆ
อย่าง แล้วเราก็มีสติปัญญาแยกแยะไป กลัวอะไร ถามตัวเองกลัวอะไร กลัวทำไม ทำไมไปกลัว
มัน ก็เรื่องความคิดเราเท่านั้น สิ่งที่เป็นความคิดเรา เราคิดขึ้นมาหลอกตัวเอง เราก็กลัวความคิด
เราเอง เราคิดเอง ความสุขความทุกข์เห็นไหม ความสุขความทุกข์ก็เราคิดเองทั้งนั้น สิ่งที่เรา

ก็เป็นความคิดว่าพอใจ ได้สิ่งของมาเข้าใจผิดว่าสิ่งนี้ไม่ใช่ของเรา สิ่งนี้ไม่ใช่ที่เราต้องการ มันก็เป็นความทุกข์ใจ ทั้งๆ ที่มันเป็นของของที่เราปรารถนา

เห็นไหมมันเกิดขึ้นเพราะความคิดทั้งนั้น เกิดขึ้นเพราะเราทั้งนั้น ความกลัวก็เกิดจากความคิดเรา แล้วคิดขึ้นมาแล้วก็กลัวตกอกตกใจไปหมดเห็นไหม แล้วเราจะมีสติปัญญาใคร่ครวญแยกแยะมันจนสามารถพุทโธได้ จนสามารถเดินจงกรมได้ เดินจงกรมได้นะ เวลาเข้มข้นแจ่มใสเดินจงกรม โอ๊ย เป็นวันเป็นคืน มีแต่ความสุขอยู่ในทางจงกรมเดินได้ทั้งวันทั้งคืน เพราะอะไร เพราะจิตมันมีใจ มันมีเครื่องอยู่ไง

แต่ถ้าไม่มีเครื่องอยู่นะ เดินจงกรมสองนาที่มันก็ไม่ไหวแล้ว มันเครียด มันอยากไป มันอยากออก มันอึดอัดไปหมดเลย ถ้ายังยอมจำนนกับมันมันก็พาเลิก แต่ถ้าไม่ยอมจำนนกับมัน บังคับ! ทำไมครูบาอาจารย์ท่านเดินได้ ทำไมคนอื่นเขาภาวนาได้ แล้วเวลาภาวนาขึ้นมาแล้ว ทำไมครูบาอาจารย์ท่านเป็น ๗ วัน ๗ คืน

คุณ หลวงปู่ตื้อท่านนั่ง ๗ วัน ๗ คืนท่านทำของท่านได้ เวลาคนเห็นว่าทำอย่างนั้นได้ว่า หลวงปู่ตื้อท่านทำได้ด้วยศักยภาพของท่าน เพราะหลวงปู่ตื้อท่านใช้ฤทธิ์ของท่าน โดยความสะดวกสบายของท่าน ก็บอกหลวงปู่ตื้อทำได้ๆ เวลาหลวงปู่ตื้อท่านเร่งความเพียรของท่าน ท่านอยู่ในป่าในเขาของท่าน ท่านทุกข์ท่านยากของท่าน ใครอยู่กับหลวงปู่ตื้อได้ ไปชูดงค์ได้ นั่นสุดยอด ท่านสมบุกสมบันมาก ท่านเอาจริงเอาจังมาก

ฉะนั้น ท่านถึงมีประสบการณ์ในใจมาก ท่านรู้ท่านเห็นสิ่งแปลกๆ มหาศาลเลย แล้วเราไม่รู้กับท่าน เราไม่เห็นกับท่าน แล้วมันจะเป็นไปได้ไหม เป็นความจริงขึ้นมาไหม สิ่งที่ท่านพูดจะเป็นความจริงไหม เพราะอะไร เพราะอำนาจวาสนาคนมันไม่เหมือนกัน ความกว้างขวางของปัญญาไม่เหมือนกัน กำลังของจิตไม่เหมือนกัน แล้วทำไมท่านทำได้ล่ะ ท่านทำได้เห็นไหม เราเพียงแค่เอาชนะใจเราเท่านั้น เอาชนะใจเราเห็นไหม ชนะใจเรา

การชนะกองทัพคุณด้วยร้อยคุณด้วยพัน สร้างเวรสร้างกรรมทั้งนั้น คนที่พ่ายแพ้ คนที่เสียเปรียบ คนที่ผิดพลาด เขาต้องขุ่นข้องหมองใจเป็นเรื่องธรรมดา คนชนะเข้าศึกคุณด้วยพันคุณด้วยร้อย สร้างเวรสร้างกรรมทั้งนั้น ชนะตนประเสริฐที่สุด

ชนะความคิดใจ ถ้าชนะความคิดได้เห็นใหม่ กำหนดพุทโธๆ ก็เป็นความคิดอันหนึ่งนะ วิตก วิจารณ์ ระลึกพุทโธๆ นี้วิตก วิจารณ์ วิตก วิจารณ์ ปิติ สุข เอกัคคตารมณ์ วิตกวิจารณ์พุทโธๆ พลังงานที่มันไม่ให้คิดไปนอกเรื่องให้มันอยู่ในพุทธานุสติ พุทโธๆๆ ถ้ามีสติมีปัญหาแล้วพยายามทำให้ต่อเนื่อง พิสูจน์กันๆ พิสูจน์สีเวลาใจที่มันระลึกรู้ ความคิดที่เราคิดขึ้นมาแล้วทุกข์ยาก คิดขึ้นมาแล้วตกใจ คิดขึ้นมาแล้วมีแต่ความกลัว คิดขึ้นมาแล้วมันมีแต่ความร่ำร้อน แล้วเรานึกพุทโธๆๆ เห็นใหม่ หลวงตาท่านบอกว่าระลึกพุทโธนี่สะท้อนสามโลกธาตุๆ สะท้อนหัวใจ พุทโธๆๆ แต่ทำไมเราพุทโธไม่ได้ พุทโธแล้วมันไม่ลง

เวลามันพุ่งช่าน เวลามันส่งออก การส่งออกมันเป็นข้อเท็จจริง เพราะว่ามันมนุษย์เกิดมามีธาตุ ๔ และชั้น ๕ มันเป็นความคิด แม้แต่เด็กเห็นใหม่ เวลาเด็กมันไร้เดียงสา เด็กไร้เดียงสามันก็คิดภาษามันนะ แล้วมันไม่กลัวอะไรด้วย เด็กมันไม่กลัวห rokok เพราะมันคิดของมันไป มันไม่เคยกลัวอะไรเลย แต่ผู้ใหญ่นี้กลัว เพราะอะไร เพราะเรามีปัญญา เรารู้ถูกรู้ผิด เรารู้เลยว่ามันจะขาดตกเมื่อไหร่ เรานึกกลัวมาก กลัวถึงความทุกข์ความยาก กลัวถึงภัยพิบัติ เรากลัวไปหมดเลย

แล้วความคิดเห็นใหม่ แล้วถ้าเรามีสติมีปัญหา สิ่งที่มีมันจะเกิดขึ้น ภัยพิบัติอะไรจะเกิดขึ้นก็แล้วแต่เรามีสติปัญญาเราแก้ไขได้ เราหลบหลีกได้ แต่เวลาภัย มรณภัย เราหลบหลีกไม่ได้ เราต้องเผชิญหน้าแน่นอน ชีวิตนี้มีการพลัดพรากเป็นที่สุด แล้วถ้ามันพลัดพรากไปแล้วเราจะไปแก้ไขเอาตรงไหน ในปัจจุบันนี้เพราะเรามีสติปัญญานะ เราถึงแยกถูกแยกผิดได้นะ อะไรมีคุณค่า อะไรไม่มีคุณค่าเราแยกได้นะ

แต่เวลาเราจนตรอกแล้ว เวลาไปอยู่ในสถานะนั้นมันโดน มันอยู่ในสถานะของกรรมกรรมมันแผดเผาทั้งนั้น พอถึงตรงนั้นแล้วมันต้องเป็นแบบนั้น แล้วต้องอยู่อย่างนั้นจนกว่ากรรมนั้นมันจะเบาบางลง กรรมนั้นมันจะหมดไปมันถึงจะเปลี่ยนสถานะไปเรื่อยๆ นั่นอยู่ที่การ

กระทำของเราเห็นใหม่ สิ่งนั้นมันเป็นไปได้โดยกรรม แต่ในปัจจุบันนี้เพราะเราเกิดเป็นมนุษย์ๆ มันมีค่าสถานะของมนุษย์ สถานะของมนุษย์อายุขัยของมนุษย์มันรองรับเราไว้ แล้วมนุษย์คิดดีคิดชั่ว มีทั้งดีและชั่ว คิดดีนั้นเป็นบุญ คิดชั่วนั้นเป็นบาป

ความคิดชั่วทำไมไม่ให้ผลเป็นปัจจุบัน ไม่ให้ผลเป็นปัจจุบันเพราะว่าสถานะของมนุษย์อายุขัยมันรับไว้ แต่เวลามันหมดอายุขัยนี้ไปมันก็ไปตามสถานะนั้นไป ถ้าไปเกิดเป็นเทวดาเป็นอินทร์เป็นพรหม อายุขัยเขามากกว่าเรามาก พอหมดอายุขัยมันก็วนมาเหมือนกัน นั้นเห็นใหม่ มันเป็นที่ว่าความคิดเวลาเกิดขึ้นมา ถ้าพูดถึงนักภวานาก็ภพชาติหนึ่ง อารมณ์หนึ่งก็ภพชาติหนึ่ง ความคิดหนึ่งเห็นใหม่ มันคิดดีคิดชั่วเราก็มีความสุขความทุกข์ในใจเราไปตลอด

ถ้าเรามีสติปัญญา เราทำความสงบของใจเข้ามา ถ้าจิตมันสงบแล้วเห็นใหม่ มันอยู่ยาวนาน ความสงบระงับมันอยู่ได้นาน ความสุขมันมากขึ้น แล้วสุขมากขึ้น ถ้ามันมีสติปัญญา ยกขึ้นสู่วิปัสสนา ใช้ปัญญา ปัญญาที่เราใช้กันอยู่นี้ปัญญานี้มันเป็นปัญญาโลกีย์ปัญญา ปัญญาที่การบริหารจัดการความดำรงชีวิต แต่เวลามันเกิดมรรคนะ เวลาเกิดภวานามยปัญญา มันเป็นปัจจุบันเดี๋ยวนี้ ปัจจุบันเดี๋ยวนี้ละ

สิ่งที่นามธรรมเห็นใหม่ คุณี ความคิดนี้มันเร็วขนาดไหน สติมันทันมันหยุดไปหมด แล้วเวลามันมีสัมมาสมาธิ แล้วปัญญาที่เกิดจากสัมมาสมาธิมันจะเป็นโลกุตตรปัญญา ปัญญาเนี่ยปัญญาจะเกิดขึ้นต่อเมื่อจิตสงบแล้วเห็นกาย เห็นเวทนา เห็นจิต เห็นธรรม ตามความเป็นจริง เห็นเวทนา เห็นกาย เห็นเวทนา เห็นจิต เห็นธรรม นี่สติปัญญา ๔ สติปัญญา ๔ มันเกิดอริยสัจเกิดมรรค ถ้าเกิดมรรคเกิดปัญญาญาณ เห็นใหม่ปัญญาญาณ ปัญญาอย่างนี้ปัญญาที่ชำระล้างกิเลส ปัญญาที่มันจะสํารอกกายออก พอสํารอกกายออกแล้ว เวลามันสํารอกกายออกเป็นขั้นเป็นตอนไปจนถึงที่สุด แล้วมันกลัวอะไรละ สมมุติทั้งนั้น

เหมือนทางวิทยาศาสตร์ที่เขาบอกว่า สิ่งที่ถูกมันเป็นเรื่องนามธรรม มันเป็นเรื่องนามธรรม มันพิสูจน์ตรวจสอบไม่ได้ นั่นเวลาความคิดที่ไม่มีหลักเกณฑ์ แต่เวลาความคิดที่มีหลักเกณฑ์สมมุติทั้งนั้น แต่สมมุตินี้มันมีผล มันมีผลเพราะอะไร เพราะมันเป็นวิบาก เพราะมันมี

การกระทำ เวลาเราคิดเห็นใหม่ เราคิดเรื่องตำราวม ใจเราติมันเป็นอย่างไง เราคิดเรื่องคุณงาม ความดีจิตใจเราเป็นอย่างไง นิมนกรรม มันมีผลใหม่ มันมีผลทั้งนั้น

แต่เวลาเราเห็นแล้ว เราเห็นสิ่งใดมันเป็นสิ่งช่วย สิ่งใดที่มันเป็นอวิชา สิ่งใดที่เป็นมารที่ทำให้มันคิดอย่างนั้น แล้วเราสำรอกคายมันออกแล้วเห็นใหม่ มันเก๋ๆ เขินๆ เห็นใหม่ มันก็บอกมันเหมือนโกหก คือเราจะไม่มีวิบากอย่างนั้นอีกแล้ว มโนกรรมอย่างนั้นไม่มี แล้วสิ่งนั้นมันจะเข้ามาถึงใจไม่ได้เห็นใหม่ ถ้าเราไม่กลัว ถ้าเรากลัวนะ เรากลัวแต่เริ่มต้น เราไม่กล้าทำอะไรเลย ถ้าไม่กล้า กลัวผิดกลัวถูกกลัวไปหมดทุกอย่างเลย แล้วไม่เอาจริงเอาจัง

แต่ถ้าเราไม่กลัว ผิดก็คือผิด ผิดก็แก้ไข ผิดก็สู้ ผิดแล้วก็วางแล้วเอาใหม่ ทำใหม่สิ ทำใหม่วางอารมณ์ใหม่ สู้ใหม่ พิจารณาใหม่ มันต้องถูก ไม่มีใครไม่มีความผิดมาก่อน ไม่ต้องกลัว เอาจริงๆ เลย เอาจริงๆ เอาจริงเห็นใหม่ เอาจริงแล้วมันมีประสบการณ์เห็นใหม่

เวลาหลวงตาขึ้นไปหาหลวงปู่มัน ท่านบอกเลย เคารพหลวงปู่มันมากนะ แต่เวลาเข้าไปหาความจริงเราก็มีของเรา หมายถึงมันมีประสบการณ์ของใจ แต่ปฏิบัติแล้วมันรู้มันเห็นของมัน ความรู้ความเห็นเห็นใหม่ ที่บอกว่า เห็นจริงใหม่ จริง แต่ความเห็นนั้นยังไม่จริง เพราะเรายังไม่รอบคอบ เวลาหลวงปู่มันท่านก็แก้ไขให้ เถียง เถียงเต็มทีเลยๆ แล้วท่านพูดเลย การเถียงนี้ไม่ได้เถียงด้วยความดีตนเสมอท่าน ไม่ได้เถียงเพราะทิฐิฐิมานะ แต่เถียงเพื่อเอาข้อเท็จจริง เรารู้เราเห็นนี้ไงที่ผิดมาก่อนใจ ใครไม่ผิดล่ะเพราะเราไปรู้ไปเห็น เพราะจิตใจเรายังไม่ถึงระดับ เรารู้เราเห็นแล้วมันเห็นหยาบๆ มันก็ยึดมันถือมัน

แต่เราโต้เถียงก็ด้วยเหตุด้วยผล ก็เรารู้แบบนี้ มันเหตุผลอย่างนี้ ฉะนั้นหลวงปู่มันท่านหักล้าง หักล้างด้วยเหตุผลของธรรม พอหักล้างก็โอ้ เพราะเราคิดไม่ถึงไง เราไม่คิดถึงมุมมองนี้ เราคิดแต่ที่เรารู้เราเห็น แล้วเราก็คิดว่าเรารู้รอบ เรารู้จริงๆ เพราะมันทำมายาก ทำมาเกือบตาย มันรู้ต้องยอดเยี่ยมๆ แต่เวลาเหตุผลของหลวงปู่มันท่านหักล้างด้วยเหตุผลของธรรม ไปไม่รอด

ฉะนั้น เหตุและผลรวมลงสู่ธรรม เราต้องฟังเหตุฟังผล เราจะไม่มีทิฐิฐิมานะจนไม่ยอมฟังใคร เราต้องฟังเหตุฟังผล เพราะเรามาหาเหตุหาผล เรามาหาสัจจะความจริงกัน แต่อย่างกลัว

ให้สู้ ให้ทำ เพราะไม่มีการกระทำเราก็ไม่มีเหตุมีผลไปคุยกับท่านไง เราก็ไม่มีเหตุมีผลตามความจริงของเราไง เราต้องสู้ให้จริง ให้มีเหตุมีผล แล้วมีครูบาอาจารย์ถามเลย ถามปัญหานี้ แล้วถามปัญหาเห็นไหม

ธรรมทั้งหลายเห็นไหม ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ มันต้องมีเหตุมีผลของมัน แล้วเหตุของใคร เหตุเป็นอย่างไร ถ้าเหตุผลมันลงในทางเดียวกันเห็นไหม อริยสัจมีหนึ่งเดียว อริยสัจ สัจธรรมมีหนึ่งเดียว

อย่ากลัว อย่าไปกลัว อย่าไปตกใจ ให้มีความเข้มแข็ง ให้สู้ ให้มีการกระทำ แล้วมันจะเป็นสมบัติของเรา เอวัง